

mende, der har opfundet Noget, til saa længe som mulig at holde Opfindelsen hemmelig. Med Hensyn til disse Tilfælde vil det jo være uden Betydning, om der gives Patenter, eller ikke, thi den, i hvis Interesse det er paa denne Maade at benytte sin Opfindelse, vil naturligvis ikke, fordi han faar Patent derpaa, finde paa at offentliggjøre den. Jeg ser derfor ikke, hvorledes der kan være nogen egentlig Tilskyndelse eller Grund for det Offentlige af Hensyn til, at Opfindelser ellers ikke skulde kunne blive almentilgængelige, at give Opfinderne Eneret paa dem. — Det er desuden bekjendt, at der navnlig i de Lande, hvor Anmeldelsesystemet er gjældende, drives en høi Grad af Humbug og Spekulation med Hensyn til Opfindelser. I saadanne Lande som England og Frankrig, gaar der neppe en Dag hen, uden at der søges Patent paa Et eller Andet, ofte de ligegyldigste og besynderligste Ting. Jeg har selv engang været inde i et saadant stort Magasin, hvor det alene bliver handlet med patenterede Gjenstande — det var i Hamborg — og jeg maa tilstaa, at det Hovedindtryk, jeg bragte med mig derfra, var det, at man havde gjort sig den største Umage for at finde paa, hvorledes man skulde udføre de simpleste og letteste Gjerninger paa den besværligste og urimeligste Maade. Jeg har set de mærkværdigste Spølevægte, Nøddetrækkere og alt Sligt, som vistnok Ingen kunde falde paa at bruge, fordi man snart vilde finde, at man stod sig bedre ved at hjælpe sig uden saa kunstige Instrumenter. Saadanne Ting tages der Patent paa, saa gaar der en kort Tid, og saa falde disse Opfindelser atter bort, naar Folk først ere bleven narrede og have lært at tage sig iagt. Her i Landet gives der ikke saa sjældent Patent paa Ting, som synes at være høist ubetydelige og saare almindelige. Jeg har for Exempel i disse Dage set, at En har faaet Patent paa at kante Skjorter med Guttapercha; jeg tror virkelig, at enhver fiftig Kammerjomfru, navnlig naar hun er besværet med at rengjøre gadeslæbende Skjorter, vilde finde paa noget lige saa Godt og maaste noget Bedre. Man ser mange forskjellige Ting af den Art, og Spekulation i Patenter begynder at udvikle sig ganske godt. Der søges Patent for en Gjenstand, Opfinderen afgiver det derpaa til et Patentbureau, og saa sælges det derfra. Naar man vil tage tre Staalpenne i Haanden, vil man temmelig sikkert finde, at enhver af dem har sit Mærke om at være patenteret enten i England eller i Frankrig, og det er dog meget vanskeligt for de Allerfleste at opdage, hvor i den fortrinlige Opfindelse ligger,

da de fuldkommen ligne hinanden og undertiden alle tre skrive lige slet. Det er desuden ofte en meget vanskelig Ting at afgjøre det Spørgsmaal, hvem der er Opfinderen. Den ene Opfindelse følger efter den anden, de hvile paa Theorier og Principer, som ere tilgængelige for Alle. Naar der frembringes Noget i det ene Land, frembringes der omtrent noget Lignende i det andet, og hvad der er løst Patent paa et Sted, bliver ført til et andet Land; Vedkommende søger da Patent paa det, og saa gererer han sig der som Opfinder; det kan jo aldrig forhindres. Derfor jeg gaar ned i Baiern, Baden og Württemberg og for Exempel kjober en ny Laas til en Bøsse, hvorved jeg ser, at der er gjort en Forandring, som jeg synes kan være hensigtsmæssig, og som ikke er kjendt her i Landet, saa kan jeg, naar jeg kommer her tilbage, søge Patent derpaa og naturligvis faae det, da Forandringen maa anses som ny og er ubekjendt her; der tager jeg altsaa en Opfindelse, som er en Andens, og søger Patent derpaa. Men selv om man ikke gaar saa vidt, selv om den paagjældende Opfindelse, i og for sig virkelig kan have været Gjenstand for den Vedkommendes egen Lænkfomhed, saa er det dog et meget stort Spørgsmaal, om den, som søger Patentet og som nu har udtænkt denne Form, egentlig med Rette kan siges at være Opfinderen, naar Ideen eller Principet, paa hvilken den enkelte Gjenstands Tilveiebringelse hviler, tilhører en Anden. Der er jo saa mangfoldige Exempler paa, hvorledes En har udtænkt Ideen og en Anden har taget denne Ide og paa Grundlag af den har frembragt den vedkommende Gjenstand; det kan jo Hundrede og atter Hundrede gjøre, Er det da den, der har givet den egentlige Ide til Tingen, eller den, som mekanisk har udført den, hvem Fortjenesten egentlig skyldes? Jeg vil ikke tale om, at mange nye Opfindelser ere fremkomne samtidig paa een Gang. Naar til en Tid en eller anden ny theoretisk Sætning har tiltrukket sig Opmærksomheden, da have i Almindelighed flere forsøgt at udvikle denne Theori saaledes, at der derved kunde frembringes en nyttig Gjenstand, og paa denne Maade have undertiden flere til samme Tid fundet netop det Selvsamme. Det var saaledes, for at nævne et Exempel, Tilfældet med Skudbomulden, som samtidig blev opfundet baade i Lydsland og Frankrig af to forskjellige Mennesker, der ikke havde konfereret sammen. Men, naar det nu er saa tvivlsomt, hvem der skal kaldes Opfinderen af en Gjenstand, saa er der ogsaa megen liden Grund til at holde fast paa den Tanke, at Opfinderen eller den, der søger Patent paa en